

Psiho

Čitavog života pokušavam jedno, da utišam glasove u glavi. Pomaže mi jedino kad drugi ljudi vrište, kao da zaboravim na ovaj metalni glas koji samo naređuje.

Kad smo bili klinci, prikrađao se i uvek bih ga poslušao, jedini koji je stajao između nas bio je moj brat.

Odvraćao me je od krvavih tuča u školskom dvorištu. Pojavljivao se niotkuda, dok stežem ciglu za poslednji udarac, za žrtvu koju ću prineti gospodaru u sopstvenoj glavi.

Dolazio je u poslednji čas kao konjica, ne meni u pomoć, već devojkama koje su me izazivale. Kratke suknje, blesavljenje, zvonki smeh. Gledale su kroz mene kao da sam od stakla. Poput ove dve, izvaljene na krevetu. Gazdino su vlasništvo, kao i ovaj ružni pas, kao i brat.

Boli me što pas ima veća prava od mene, golman misli da je verniji, ali i suroviji od mene.

U jednom od ta dva greši.

Grešio je i otac kad je poslednji put podigao ruku. Čitavo detinjstvo je pokušavao silom da mi utera u glavu ko je glavni i čije je najslađe parče za stolom. Možda je i polagao pravo na najveći komad mesa, ali nije imao čime da ga iseče. Nož je bio u mojim rukama.

Nisam mu dobro isekao onu mešinu, preživeo je. Zahvaljujući bratu nisam završio u zatvoru već na posmatranju. Ima neke vajde od ludnice, tamo ne čuvaju samo druge, čuvaju

i tebe. Ni prokleti glas mi jedno vreme nije mogao ništa, vezali su me i omamili. Isključili ga, kažu da je to zasluga lekova, varaju se.

Glas i ja imamo dogovor. Moram da mu dam ono što je njegovo, da bi me pustio na miru. Ljut je na mog brata, kaže da ne treba da se meša u naše odnose, da sam dovoljno odrastao, da treba da me pusti da sâm odlučujem. Slažem se, ali oklevam. Brat je uvek nekako tu, jači je od mog gospodara, tera ga da se pritaji, umukne na trenutak. Ma, niko nema brata kao ja.

Samo, ubija me čekanje. Kad nema akcije, glas mi se prikrade, dosađuje mi, draži me, govori iz onih devojaka, doziva me.

Verujte, to je sve kao san. Kao da nisam ja, počinje nešto da kipi, poput mleka koje sam zaboravljao kao dete, dok majka jednostavno nije odustala.

„O čemu misliš, zašto ne možeš da se koncentrišeš?“, uzdisala je kraj onog prljavog šporeta.

Plašio sam se da joj ispričam o onome što mi se dešava. Glas bi se naljutio, ne bi mi verovala, ili bi me poslali u bolnicu. Samo bih išetao iz kuće, nameravajući da nekoga povredim. Brat je znao, nije me puštao ni korak samoga. Razumeo je šta se dešava, zakleo se da će čuvati tajnu. Bio sam ljut kad je otkrio doktorima, maštao sam da ga kaznim, ali mi je šapnuo, tokom posete, da je to bio jedini način da ne završim u zatvoru.

Ipak, iako je stariji brat, nisam mu oprostio. Tajne nosiš u grob, makar ja tako mislim.

Brat i gazda gledaju utakmicu, ona džukela negde knjava u uglu. Mrzim fudbal. Jeste, igrao sam ga, ali samo zato jer sam mogao nekažnjeno da udaram. Nisam imao nikakvu drugu ambiciju sem da utišam glas u glavi. Nekad je pomagalo, a i sudije su se bojale. *Mesar*, šaputali su kad brat nije bio u blizini.

Meni je čak to godilo, mada bih ponekad poželeo da mi je pri ruci onaj nož. Pokazao bih im, kao i ćaletu, kako prolaze ljudi koji nameću pravila i misle da im pripada nešto više nego meni.

Narod je sebičan.

Zbog čega, recimo, ove devojke ne bi pripale meni?

Siguran sam da im je svejedno, niko ih ne upotrebljava. Brata ne zanimaju, gazda je izgubio interesovanje, zver ne bi znala s njima, osim da ih rastrgne, šteta bi bilo za ovu lepotu.

„Pitaj gazdu, ako su mu dosadile, sigurno neće imati ništa protiv“, čujem glas kako me provocira.

„Tvoj prokleti brat bi sprečio, plaši se da ćeš ih povrediti“, nastavlja dok se slika krivi. Odjednom je pao mrak, isključila su se svetla kao u bioskopu, počinje. Nekad su me filmovi uzbuđivali, uputstvo za nasilje, daju ti ideje. Lako mi je bilo da utrčim u scenu, uskočim u kožu nekog lika. Kunem se, video bih, onako s visine, s platna, sebe i brata u mraku, kako s ushićenjem, otvorenih usta čekamo da se nešto desi.

I to me vrati u stvarnost, gle, evo me na terenu.

Umesto ovog mekušca koji se previja kod kaznenog prostora, na ekranu sam ja, čujem vrištanje i plač. Odjednom sam predmet buke, kao da meni aplaudira publika na stadionu. Dvojica se previjaju. Osećam da nešto nije u redu, previše je krvi za jedan ovakav start.

Pa, pre samo nekoliko trenutaka sam pomislio da nije u redu da lopta bude samo kod njih. Tako je samo carinila loptu ona jebena Desetka, što ćemo mu, kaže gazda, naplatiti sve s kamatom. Jedva čekam, uvek me je nervirao i zbog one kurve za koju se pričalo da jedino meni nije dala.

Nisam ni pokušavao, tu je uvek bio moj anđeo čuvar. Brat je pričao da ne želi da se zarazim. Siguran sam da je lagao, bila je lepa i čista, kao ona devojka što je umrla od droge u ovoj sobi.

Načuo sam da je bila devojka onog centarfora s kojim smo igrali. I njega gazda mrzi, pričao je kako ga zabavlja čitava situacija. Kako mu je oteo razlog za život.

Meni je bilo krivo, pomalo sam bio zaljubljen gledajući je bledu i mrtvu, kao da je na sebi imala neki beli pokrov.

Budim se, vrištanje je oteralo i glas, izbistrilo se, i više nisam u televizoru. Šta se ovde desilo?

Gazda leži u krvi, otromboljen, nije lep prizor, crveno meso, kao ono kad pripremaju svinju za doček Nove godine.

Bratu je pogled zaleđen, ima neki znak pitanja na ustima i čudnu rupu u glavi.

Nemam odgovore za tebe, brate moj. U snovima se ljudi nikad ne sete šta treba da odgovore. Nema sada nikoga da me podseti. Osim ove dve koje kleče i nekome se mole.

Bog ne postoji, ali žao mi je da im to kažem. Pričao mi je glas jednom da je to laž kojom opravdaju što neki imaju sve, a ja ništa.

Nema potrebe da kukaju, može se i bez Boga.

A onda, nešto smrdljivo me zaskače i budi me iz ovog košmara, trenutak samo, dok mi se oštri zubi ne zariju u vrat. Vidim kako glas panično beži, pokušava da se sakrije u mozgu jedne od devojaka. I on me je napustio preplašen ocnjacima zveri. Grozan dah i režanje se mešaju s pokušajem da vrisnem, samo nemam više grkljan, a nemam vremena da uživam u bistroj slici straha koji mi struji telom. Bez glasa u glavi, mogao bih da budem normalan, kao brat.

Šteta.

Poslednje što sam pomislio jeste da će neko večerati, a to neću biti ja.